

af Finanstidendes Redaktør Thalbitzer at godtgøre, at han havde tilraadet den nuværende Regering at gaa til en Importregulering; Importregulering var Helsebod, det Middel, som var anbefalelsesværdigt, og det var den nuværende Regerings Skam og Brøde, at den ikke var gaaet med dertil. Nu er der det, at Finanstidendes Redaktør skriver jo hver Uge. Jeg har nægtelig Indtrykket af, at han skriver nu eet og nu et andet, og i Danske Lov hedder det vistnok, at den, der nu siger eet og nu noget andet, hans Ord skal ikke staa til Troende.

Den 17. December 1919 skriver han i Finanstidende: „Hvis Finansraadet — det vil altsaa sige: Valutafællesraadet — „tvinger igennem at importregulere effektivt, vil det medføre en Stigning i Arbejdsløsheden. Den finansielle Krise vil virke i samme Retning, og endnu stærkere vil Lønkampen og Skattepolitikken medvirke. Finansraadets sværeste Opgave bliver derfor, hvilket Standpunkt man skal tilraade Regeringen at tage overfor Arbejdsløsheden. Hr. Rode anser jo Befolkningen for en stor uvidende Masse, der blot skal fodres af og ikke ulejliges med at tænke eller arbejde. Havde hver arbejdsløs i søvnløse Nætter og travle Dage anstrengt sig for at finde ny Beskæftigelse i det forløbne Aar i Stedet for at løbe til det offentlige, havde vi undgaaet den Kalamitet, der nu har ramt os. Fortsætter vi nu Arbejdsløshedspolitikken som foreslaaet i Rigsdagen, tilspidses den finansielle Krise, og Resultatet bliver før eller senere Landets fuldstændige Sammenbrud, men antagelig er det netop, hvad Hr. Rodes ansvarløse Haandlangere spekulerer i“. Det synes ikke, at han paa det Tidspunkt var inde paa at anbefale det, som det ærede Medlem Hr. Rode mente, han var saa stærkt inde paa! Den 24. November 1920 siger han: „Vi for vort Vedkommende har altid hævdet, at Hovedmidlet til Valutaens Genrejsning er Kreditindskrænkning, forudsat selvfølgelig, at Landets Eksport ikke lader sig arbejde op i Højde med Forbruget“. Og den 5. April 1922 skriver han: „Herhjemme bedredes Lockout-Situationen, og en lysere Opfattelse gjorde sig gældende paa Børsen saavel for Aktier som for Obligationer. Trods mange Udvekster kan det danske Erhvervsliv kun karakteriseres som sundt; det gælder saavel Landbruget som den solide Kærne af Byerhvervene, hvis Fremtidsmuligheder, selv i denne Depressionsperiode, ikke behøver at foranledige Ængstelse“.

Jeg maa sige, jeg synes ikke, disse Udtalelser stemmer saa forfærdelig godt med det, det ærede Medlem Hr. Rode oplæste forleden, og jeg skal overlade til det ærede Medlem Hr. Rode selv at udfinde, hvilken af dem han vil tillægge størst Vægt.

Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om 8 Timers Dagen, da det forekommer mig, at man har drøftet dette Problem paa et noget forkert Grundlag her i Tinget. Der er ingen — jeg kender i alt Fald ingen —, som har noget som helst imod, at Industriens Arbejdere, Byernes Arbejdere, kun arbejder i 8 Timer, hvis de ikke for at faa det fornødne ved kun at arbejde i 8 Timer skal have Protektion. Det er det, det kommer an paa, om de skal have Protektion, Hjælp af andre Samfundsklasser, for at kunne nøjes med en 8 Timers Arbejdsdag. Vi kan fra de andre Erhvervs Side ikke have det mindste imod, om de ved deres Dygtighed og Indsigt kan naa til at kunne nøjes med at arbejde i 8 Timer. Men Betingelsen herfor, forekommer det mig, maa navnlig i Krisetider være den, at de ikke behøver Protektion, ikke behøver at vælte Byrden ved at gaa over til 8 Timers Arbejdsdagen over paa andre.

Det ærede Medlem Hr. Rode udtalte, at han var en ivrig Frihandelsmand — jeg fik det Indtryk, at han, for at bruge et populært Udtryk, var blevet lidt ildnet af den højtærede Landbrugsministers Tale; han hævdede i alt Fald, at han var en meget ivrig Frihandelsmand, men, sagde han, under en saadan Krisetid kunde man nok gaa et Skridt til Siden og tage Importregulering; derimod kunde han ikke tænke sig Muligheden af, at man skulde gøre nogen som helst Ændring ved 8 Timers Arbejdsdagen. Overfor dette vil jeg sige, at ogsaa i Krisetider kunde man dog overveje, om man ikke for at hjælpe sig selv skulde gaa ogsaa til at arbejde 9 Timer eller 10; om saa skulde være. Jeg indrømmer, at det kan være mere hygiejnisk, navnlig for Fabriksarbejdere, kun at arbejde i 8 Timer fremfor 9 eller 10, men i Krisetider maa baade Arbejderne og de, der har Kapital i Arbejdsstedet, indskrænke deres Fordringer, saaledes at de kan saa vidt muligt hjælpe sig selv.

Det ærede Medlem Hr. Hauge udtalte sig udførligt om engelske Forhold og 8 Timers Arbejdsdagen. Det ærede Medlem gav os et Kursus i, hvordan Tilstandene havde været i England for omtrent et Hundrede Aar siden. Jeg erkender, at de Tilstande, som de engelske Arbejdere levede under paa det Tidspunkt, var i høj Grad beklagelsesværdige. Det, man den Gang